

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Jacobi Sadoleti Card. Et Episcopi Carpentoractensis Viri
Disertissimi, Opera quæ exstant omnia**

Sadoleto, Jacopo

[Francofurti], 1607

Epist. Jac. Sadoletvs S.R.E. Cardin. Ioanni Mariæ Montio S.R.E. Cardinali,
S.P.D.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69244](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69244)

hinc, sed posteritatis etiam & generis, horum mortalium & ter-
reorum bonorum possit comparari. Sed de his satis. Fac mi Mar-
cellie humanissime vt valeas, nosq; tui amantissimos vt diligas.
Vale. Cap. 17. Calend. April. M.D.XLI.

**IACOBI SADOLETI S. R. E.
CARD. EPISTOLARVM LI-
ber XIII. Epist. I.**

IAC. SADOLETVS S. R. E. CARDIN.
Iam Maria Mentio S. R. E. Cardinali, S. P. D.

DVENTVS huc Poli amplissimi collega nostri, &
magnum mihi dolorem attulit, vt tu quoq; futurum
videras, & non minorem etiam voluptatem videre e-
nim hominem amicissimum vtriq; nostrum, summa
in vna virtute, summa temperantia, modestia, sanctitate vitæ præ-
stantem, sanè iucundissimum mihi fuit. Eundem autem videre tot
appetuum iniuriis, atq; alienæ impietatis & crudelitatis scelere,
in raras, & tam graues coniectum calamitates, certè nõ medio-
citer mihi molestum accidit: cum præsertim non amici solum
in eo incommoda, sed Christianæ etiam Reip. vulnera, vno & eo-
dem tempore, dolere & miserari cogerer. Atq; ipse quidem, quo
animi robore, & qua erga Deum pietate munitus est, ferebat res
aduersas fortriter atq; constantè. Ego verò qui nequaquam simili
virtute præditus sum, cum me afflictarem in eius acerbis casibus,
illo ipso consolatore subleuatus sum, cui me afferre solatiũ ma-
gi oportebat. Atq; is vnũ diem apud me cum fuisset, ita à me
dilectus, vt præter pristinam meam de illo opinionem, nouam et-
iam admirationem suæ spectatillimæ virtutis in animo meo re-
linqueret. Sed quo mea tamen in eius aduentu lætitia foret vbe-
rior, tuè laucissimæ & mihi iucundissimæ literæ fecerunt: quas
cum auidè legerem sic familiariter scripras, ita mihi Deum propi-
tium esse opto, vt omnes meos sensus in timos incredibilis que-
dam voluptas perterritabat. Videbar enim mihi tecum tunc esse,
& in tuo illo familiari vultu requiescere: cuius si mihi præsentis
facilitatem fortuna tribuerit, erede mihi eos exigam fructus, qui
necro quo pacto olim à me prætermisi sunt, cum tua ista dulcis
inimitabilis natura nondum se mihi totam patefecisset. Illud nol-
lem, quod in Epistola tua mihi nimis magnum imponis onus in-
dici & testimonij tui. Et si verum audire vis, is mihi visus est in
tua simplici, & aperta scribendi comitate, quasi quidam nauus
interuenire: quod à nostris familiaribus epistolis abesse debet.
Nam si de eo, in quo me laudas, respondendum à me tibi sit,
X 5 nihil

nihil ego video esse in me, quod non idem in te multò sit
stantius. Alia præterea multa tibi egregia adsunt, quæ ego
memoraturus impræsentia non sum nec commissurus, ut
te genere scribendi abstinere cupio, in id ipse genus in
Quare agamus inter nos, ut ceptimus, cum liberè, cum
ter: ad quod (ut mihi intelligere videor) uterque nostrum
ra propensius est, quamquam aguntur a te omnia venustius.
meum in Italiam reditum, nisi Pontifex isthuc, aut ad concili
venit, usque in mensẽ Septembrem differre cogito. Deque
re dedi ad summum Pontificem literas. Hic non delino & lego
& scribere: quid effecturus operis sum, nescio: meditor certe
clara. Sed non ut volumus (inquitur) verum ut quimus. Qu
quid egero, viar tuo quoque iudicio. Tu ut valeas mi
suavissime atque amplissime, totumque me tibi addicere
persuasum tibi habeas, amoremque istum tuum erga me
perpetuum conferues, te etiam atque etiam rogo. X. Calend
pilis, M. D. XXXIX. Carpent.

II.

IACOB. SADOLET. CARDINALIS

Nicolaò Rodulpho Cardinali, S. P. D.

NON putare, me, quòd ad te adhuc nil scripsim, cum
memorem factum esse: non sic virtus tua nec mea
postulat. Nostra autem inter nos vetus necessitudo cum sum
mea erga te obleruancia coniuncta, etiam illud erigit, ut
te cum præsens, tum absens, præcipuo quodam officio & in
benevolentia: quòd facturus semper sum, abs teque vicissim
to, ut quem mihi amorem tuum multis in rebus præstitisti,
dem pro tua præstanti humanitate conferues: meque absente
omnibus rebus, quibus fuerit opus, defendas & tueare. Epi
quid vsu venerit, quo tui patrociniũ mihi sit expectandum,
confugiam ad te, nisi tibi id molestum futurum sit: non pro
naturam quidem, sed propter occupationes tuas. Nam illa
per in te plenissima humanitatis fuit. Occupationes vero
eiunt interdum, ut non sit nouis curis & cogitationibus
Sed tamen in tuis assiduis studiis, procurationeque Reip.
hil mihi loci vacare in tuo animo vehementissimè cupio: quod
mihi receptus vbi ad tuam fidem confugiendum erit: quod
test in dies singulos contingere. Non sum oblitus, nec vero
quam obliuiscar, quibus me officis & benevolentia significan
nibus profecutus fueris, cum proximè Romam ventis: quo quidem
tempore non prius penè pedem in Vrbe, quam in tuis benefici
posui. Cura enim potissimùm ac diligentia tua domũ egregiè